

Sygn. akt III CNP 8/09

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku T.Ś.

przy uczestnictwie [...]

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 marca 2009 r.,

na skutek skargi uczestnika S.R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 lutego 2006 r., sygn. akt I[...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w K. uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 stycznia 2005 r. w punkcie pierwszym, a w pozostałej części oddalił apelację uczestnika S.R.

Postanowienie Sądu Okręgowego uczestnik S.R. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, oraz wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limine.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie może zatem budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Tymczasem w skardze uczestnik powołał podstawy, ale nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga ta nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Poza tym skarga uczestnika nie spełnia także wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c., gdyż zamiast wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, skarżący wniósł „o uchylenie postanowienia Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania”. Tymczasem jest oczywiste, że skarga nie może zmierzać do uchylenia, albo zmiany zaskarżonego orzeczenia, ale jedynie do stwierdzenia jego zgodności lub niezgodności z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2007 r., I CNP 13/07, niepubl., i z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.).

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).